

Иницијатива за расписивање референдума о приступању Србије НАТО није само донела бурну расправу већ је отворила и питање валидности самог референдума као најширег демократског облика изјашњавања грађана. Парадоксално је да референдум као израз најдиректнијег изражавања народне воље највише доводе у питање велики борци за људска права, тзв. независни интелектуалци и представници невладиног сектора.

Ово оспоравање се најизразитије могло препознати у ставу председника Грађанских иницијатива Миљенка Дерете. Било би најлогичније да се организација која се бави управо артикулацијом најразличитијих грађанских иницијатива буде и највећи поборник што ширег изјашњавања грађана. Међутим, дешава се управо супротно. Позивајући се на реалну могућност политичке манипулације и инструментализације референдума, он се одлучно залаже да се важна друштвена питања препусте надлежним државним институцијама, пре свега Скупштини, јер није реч о патернализму над народом већ је питање одговорности оних који су изабрани да доносе одлуке а не да одговорност пребацују на народ. Очигледно је да председник Грађанских иницијатива сматра да је наш народ још увек политички незрео да би се укључивао у одлучивање о најважнијим државним и друштвеним питањима. Народ и даље треба да буде под старатељством партија и посвећених невладиних организација, будући да једино оне поседују политичку зрелост и спремност да доносе тешке и далекосежне одлуке.

Стављајући народ под знаке навода, Миљенко Дерета је показао сву хипокризију која делује у тзв. водећим невладиним организацијама јер се многи њихови представници све више јављају као портпароли владајуће коалиције и тумачи епохалних владиних достигнућа. Он нам се у тексту „Тактика ометања“ приказао и као самоизвикани гласоговорник невладиног сектора. Његово политичко сврставање је више него очигледно.

Има ли ишта природније него да о тако пресудно важном питању као што је доношење одлуке о приступању Србије НАТО буде спроведен референдум? То што Миљенко Дерета сматра да поражене политичке снаге настоје да тактиком ометања доведу у питање захуктали процес евроинтеграција и злоупотребе радничко незадовољство само је његов став и нема много додира са суштином деловања невладиних организација.

У нашим политичким приликама невладин сектор све више губи пресудни критички

Референдум и тактика ометања

Пише: Маринко М. Вучинић
недеља, 14 фебруар 2010 12:30

потенцијал и демократски смисао. А он се састоји у мисији да буду снажан коректив свакој власти а не да се претварају у парapolитичке организације које се крију иза своје тзв. политичке неутралности. Демократска начела морају имати универзално значење. Не може сада власт која је користила сва могућа демократска средства у обарању Милошевићевог режима доводити у питање артикулацију социјалног незадовољства радника у катастрофално приватизованим фирмама. Сетимо се да је штрајк на коповима у лазаревачком басену био једна од најважнијих полуга у борби за признавање изборне воље 2000. године. Тада се нису оглашавали представници невладиних организација да укажу на политичку злоупотребу радничких протеста. Десет година касније можемо да чујемо озбиљну забринутост што се опозиционе странке мешају у радничка питања и настоје да артикулишу растуће социјално незадовољство и протесте.

Иницијатива за расписивање референдума о приступању Србије НАТО није израз герилске тактике ометања. Она је израз тежње да се ово питање не препусти страначкој трговини и политичком лицитирању већ да се одлука донесе на уставом предвиђен начин, уз учешће истинске грађанске и народне иницијативе.